

ПРОЛОГ

— ДРАКОНИ,— зронив Моландер. Підхопивши з землі побачене яблучко, він перекидав його з руки в руку.

— Ану метни,— попросив Аллерас Сфінкс. Висмикнувши з сагдака стрілу, він припасував її до тятиви.

— Хотів би я побачити дракона,— мовив Рун — наймолодший з присутніх, опецькуватий хлопчина, якому до повноліття ще лишалося два роки.— Ех як хотів би!

«А я б хотів заснути в обіймах Розі»,— подумав Пейт. Він неспокійно посовався на лавці. Вже завтра дівчина може належати йому. «Я б забрав її подалі від Старгорода, аж за вузьке море, в одне з вільних міст». Мейстрів там немає, отож і звинувачень йому ніхто не зможе висунути.

З-за віконниць над головою долинав Еммин сміх, до якого домішувався низький голос — він належав чоловікові, якого вона розважала. Емма була найстарша з подавальниць «Пера й кухля» — щонайменше сорок років, але досі мила, хіба що занадто кругаська. А Розі — її п'ятнадцятирічна дочка, щойно розквіта дівчина. Емма заявила, що за цноту її охочий має сплатити золотий дракон. Пейт накопичив дев'ять срібних оленів і цілий горщик мідяних зірок і пенні, тільки який з того хосен! У Пейта радше справжній дракон вилупиться, ніж назбирається грошей на золотого.

— Запізно ти народився для драконів, хлопче,— мовив до Руна Армен Підмейстер. На шиї Армен мав шкіряну шворку, на якій уже красувалися ланки з посудної цини, олова, свинцю й міді, і, як більшість підмейстрів, щиро вірив, що у новаків на плечах замість голови ріпа росте.— Останній дракон здох ще за правління короля Ейгона Третього.

— Останній у Вестеросі,— заперечив Моландер.

— Метни яблуко, — знов попросив Аллерас. Милый він був юнак, цей Сфінкс. Усі подавальниці просто дух за ним ронили. Навіть Розі, приносячи йому вино, часом торкалася його руки, аж Пейт зуби зціплював, удаючи, що не бачить.

— Останній дракон у Вестеросі й був останнім драконом, — уперто мовив Армен. — Це ж усі знають.

— Яблуко, — повторив Аллерас. — Не їсти ж ти його зібрався?

— Ось.

Тягнувши криву ногу, Моландер підстрибнув, крутнувся й метнув яблуко сприбока в імлу, що висіла над річкою Медовинною. Якби не нога, він би став лицарем, як батько. Мав у дебелих руках і широких плечах неабияку силу. Ген-ген шутнуло швидко яблучко...

...та не так швидко, як стріла, яка зі свистом метнулася навздогін — стрижень золотого дерева завдовжки з ярд, з шарлатним оперенням. Пейт не бачив, як стріла уп'ялася в яблуко, зате почув це. Неголосне «чвяк» прокотилося луною понад річкою, а за ним долинув сплеск.

— Поцілуй! — присвиснув Моландер. — Мило.

Мило, але з Розі було б миліше. Пейт обожнював її горіхові очі й набубнявілі перса, і як вона щоразу до нього всміхалася. Обожнював ямочки в неї на щоках. Іноді подавати вона виходила босоніж, щоб відчувати під підощвами траву. Це він у ній теж обожнював. Обожнював, як від неї пахло чистотою, і як за вушками у неї кучерявилосся волосся. Навіть пальчики на її ногах обожнював. Одного вечора вона дозволила йому розтерти їй підощви, побавитися з ними, і Пейт вигадав про кожен пальчик цілу історію, тож Розі хихотіла безперестанку.

Мабуть, ліпше йому все-таки лишатися з цього боку вузького моря. На скопичені гроші купить собі вісялюка, і тоді вони з Розі вирушать у мандри Вестеросом, по черзі їдучи верхи. Може, Еброс і вважає, що Пейт не заслужив ще срібної ланки, але він уже вміє вправити кості й лікувати лихоманку. Простолоуд ваячно прийме його допомогу. А якщо він навчиться стригти волосся й голити бороди, може навіть цируликом стати. «І цього досить, — запевняв себе Пейт, — якщо в мене буде Розі». Розі — це все, чого він хотів на світі.

Але так було не завжди. Колись він мріяв бути мейстром у замку, служити якомусь щедрому лордові, який шануватиме Пейта за мудрість і винагородить за службу справним білим конем. І Пейт шляхетно їздитиме на ньому, високо сидячи у сідлі й усміхаючись згори вниз на людей, яких проминатиме на дорозі...

Одного вечора у залі «Пера й кухля», після другого кухля страхіталиво міцного яблучника, Пейт похвалявся, що не завжди йому бути новаком. «Щира правда, — гукнув на це Лео Лінюх. — Станеш свинопасом — колишнім новаком».

Пейт перекинув останні краплі з денця. Осяяна смолоскипами веранда «Пера й кухля» здавалася острівцем світла в морі туману. Вниз по річці в нічний мряці зависнув, наче тьмавий жовтогарячий місяць, далекий сигнальний вогонь Високої Вежі, але світло не розігнало Пейту маркоти.

Алхімік уже мав би з'явитися. Чи то був просто лихий жарт — чи, може, щось трапилося? Оце не вперше добра нагода вислизала від Пейта. Коли йому доручили допомагати архімейстру Волгрейву з круками, він гадав, йому пощастило, та не встиг спам'ятатися, як уже носив йому їсти, замітав у покоях і щоранку вдягав старого. Про Волгрейва казали, що він з крукознавства забув уже більше, ніж більшість мейстрів за все життя вивчить, тож Пейт вирішив, що чавунна ланка йому забезпечена, от тільки Волгрейв не міг його нею наділати. Архімейстром старий лишився тільки з пошани до нього. Хай яким великим мейстром був він колись, та нині його мантия частенько ховала закаляну білизну, а півтора року тому підмейстри знайшли його в бібліотеці — він плакав, бо не міг знайти дорогу назад до себе в покої. Тепер попід чавунною машкарою на місці Волгрейва засідав мейстер Гормон — той самий Гормон, який колись звинуватив Пейта в крадіжці.

Біля води, на яблуні, заспівав соловейко. Солодкі звуки — приємний перепочинок від пронизливого вереску й безнастанного крикання круків, біля яких Пейт ходив цілий день. Білі круки вивчали його ім'я і тепер, щойно побачивши його, перегукувалися між собою: «Пейт, Пейт, Пейт», — аж йому заверещати хотілося. Великі білі птахи були гордістю архімейстра Волгрейва. Старий хотів, щоб його по смерті склаovali круки, але Пейт підозрював, що ті круки й самого Пейта б залюбки задзьобали.

Мабуть, в усьому винен страхіталиво міцний яблучник (Пейт сюди не пити прийшов, однак Аллерас пригощав — святкував мідну ланку, а в Пейта від докорів сумління в горлі пересохло), та Пейтові у співі соловейка чулося «чавун на золото, чавун на золото, чавун на золото». Це було дуже дивно, адже саме це і сказав незнайомець того вечора, коли їх двох познайомила Розі. «Хто ви?» — поцікавився Пейт, і чоловік відповів: «Алхімік. Чавун на золото вмію перетворювати». І тут

у його долоні з'явилася монета, затанцювала по кісточках, зблиснула м'яким жовтавим золотом у світлі свічки. З одного боку виднівся триголовий дракон, а з другого — парсуна якогось давно мертвого короля. «Чавун на золото, — пригадалося Пейту, — кращого шансу не буде. Хочеш її? Кохаєш її?» — «Я не злодюжка, — сказав Пейт чоловікові, який назвався алхіміком. — Я — новак у Цитаделі». Алхімік, кивнувши, озвався: «Якщо раптом передумаєш, то я ще сюди за три дні повернуся — з оцим драконом».

Минуло три дні. Пейт знов завітав у «Перо й кухоль», і досі не певен свого рішення, але замість алхіміка побачив Моландера з Арменом і Сфінксом, за якими ще й Рун прив'язався. Підозріло було б, якби Пейт до них не підсів.

Шинок «Перо й кухоль» ніколи не зачинявся. Шістсот років стояв уже він на острові на Медовинній, і жодного разу його двері не замикалися. І хоча висока дерев'яна будівля похилилася на південь, як ото новачки часом хиляться після зайвого кухля, Пейт був певен, що шинок простойть ще шістсот років, продаючи вино, сль і страхітливо міцний яблучник корабельникам, ковалям і князям, співцям і святенникам, а головне — новачкам і підмейстрам Цитаделі.

— Старгород — це не весь світ, — занадто голосно заявив Моландер. Він-бо був лицарським сином, ще й п'яним як чіп. Відтоді як йому повідомили, що його батько загинув на Чорноводді, він напивався майже щовечора. Навіть у Старгороді, далеко від боїв, під захистом мурів, Війна п'ятох королів торкнулася всіх... тільки от архімейстер Бенедикт наполягав, що війною п'ятох королів вона так і не стала, оскільки Ренлі Баратеон був убитий ще до того, як Балон Грейджой коронувався.

— Батько завжди казав, що світ трохи більший, ніж замок лорда, — провадив Моландер. — І дракони — це ще далеко не все, що може виявитися в Карті, Ашаї чи І-Ті. Перекази мореплавців...

— ...то просто перекази мореплавців, — перебив його Армен. — *Мореплавців*, мій любий Моландере. Он спустися в доки — і будуть там тобі мореплавці, які розкажуть, як кохалися з русалками а чи як рік просиділи в череві риби.

— А звідки тобі знати, що це неправда? — Моландер у траві шукав ще яблука. — Хіба що сам у череві риби опинишся — тільки тоді можеш стверджувати, що ніхто там не сидить. Так, одного мореплавця з його казочками люди можуть і на глаум підняти, та коли гребці